

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5306/2019
30.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксимовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 448/19 од 05.08.2019.године, у седници одржаној 30.01.2020.године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 448/19 од 05.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 448/19 од 05.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 302/18 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, делично је усвојен захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде права на правично суђење у разумном року исплати 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од 13.03.2019. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, захтев тужиоца преко досуђеног износа до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, одбијен је, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 27.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 448/19 од 05.08.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца и жалба тужене одбијене су и првостепена пресуда у побијеном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и о основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 45/2010, која повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 ст 686/2018 од 19.03.2018. године. О праву тужиоца за новчано обештећење и висини новчаног обештећења нижестепени судови су одлучили ценећи члан 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужилац указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Са напред наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.08.2018. године, а поднеском од 28.12.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 2.600 евра у динарској противвредности.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић